

**Posudek na bakalářskou práci p. Antonína KLAMTA
„Česká a francouzská evropská politika s ohledem na východní rozšíření Evropské unie“**

Autor si zvolil zajímavý pohled na rozšíření Evropské unie, resp. komparativní přístup k tématu východního rozšíření EU (ovšem patrně pouze rozšíření, které již proběhlo). Za účelem nalezení odpovědi na klíčovou problematiku již provedeného rozšíření si p. Antonín Klamt vybral Francii a Českou republiku a snažil se odpovědět na otázku „jak se tyto dvě země k rozšíření stavěly“, přestože evidentně jejich postavení, zájmy a cíle nemusí být srovnatelné.

Předložená práce se snaží popisovat a analyzovat českou a francouzskou evropskou politiku s ohledem na východní rozšíření Evropské unie (tj. rozšíření, které se uskutečnilo v r. 2004). Výsledek je ovšem poněkud nevyvážený (nevyvážený obsah, komparace není dotažená apod.) a nepřináší konkrétnější závěr. Z formálního hlediska je práce oproti původní verzi opravená, byť ne bez chyb. Např. pořad Mitterand místo Mitterrand, v literatuře a v poznámce č. 43, „Georgie Pompidou“ na str. 33 atd.). Některé pasáže práce jsou i nadále nesrozumitelné (např. „Prvotní národní jsou univerzální“, str. 29), což naznačuje, že autor práci nedostatečným způsobem revidoval. I některé nedostatečné formulace (resp. pouze normativní konstatování), na která jsem poukazoval v prvním posudku, zůstaly nezměněné: např. „kult osobnosti“ ODS (str. 16), či ještě že ve Francii je prezident „je reprezentantem francouzského kurzu v oblasti zahraniční politiky (resp. evropské)“ (str. 29), přičemž je zřejmé, že francouzský prezident republiky bude asi něco víc než pouhým reprezentantem, ať to je v čemkoli. Další ukázkou normativního posuzování je např.: „jak je Německo spjato se středoevropskými zeměmi politicky i ekonomicky, tak je Francie spjata se zeměmi východní Evropy“ (str. 40). Některé formulace jsou navíc kritizovatelné z hlediska stylistiky (např. „V novém multipolárním světě však neexistuje protiváha americké převaze a Francie s Evropským společenstvím v zádech prozatím nedokázaly tuto převahu zpochybnit“, str. 30).

Stejně zůstala bez odezvy další původní výtku, že v textu najdeme jen málokdy literaturu, i když z ní autor zřejmě čerpal.

Volba analýzy pozic politických stran (především českých) na vysvětlení české a francouzské evropské(ých) politik(y) není, jak jsem napsal v prvním posudku, dostačující k pochopení problematiky, kterou si vybral autor, nehledě na to, že tato analýza zůstává příliš obecná a zaměřená především na české politické strany. Navíc se tato část neopírá o nějaké politologické práce, které v České republice k této tématice vyšly.

Vymezení konkrétních aktérů vytvářejících vládní politiky a jejich pozic na zvolené téma, je sice v textu obsažené, ale nedostatečným způsobem, abychom pochopili, kdo, jak a jakou evropskou politiku vytváří.

Obecný úvod se zabývá dlouze příliš nevyhraněnému rozebírání teorií, „národních zájmů“ a „politických škol“, aniž by autor dospěl k nějakému konkrétnímu výsledku. „Kritika“ literatury je zcela nedostačující. Poslední část práce, tzv. „česko-francouzských vztahy“ má pouhou stránku a pár řádků a uvedenou problematiku přibližuje čtenáři jen zdaleka. Nehledě na nerovnováhu, kterou vnáší do práce, nepřináší žádnou informaci, která by nějak sloužila k pochopení problematiky.

K vybranému tématu tato práce nepřináší jednoznačný výsledek, přestože došlo k celkovému vylepšení znovu předložené práce, zůstává výsledek nevyrovnaný. Část věnovaná politickým stranám je především zaměřená na české politické strany a jejich postoj, co se evropské tematiky týká, kdežto v další části „Proces rozšiřování Evropské unie“ se zabývá autor především francouzskému postoji, přičemž nedochází ke skutečné komparaci.

Navrhuji ohodnocení 3.

V Praze dne 2.9.2006